

Se lăsa seara

Flavius

Nu mă pot îneca într-un suflet
ca într-o apă vijeloasă după furtună,
simt o strângere de inimă cum se oprește
pe linia ce separă lumina de întuneric
și-n ochiul meu rămâne bucuria privirii
în cuibul din orbite cu pui strălucitori
încât nu văd ce mă separă de cosmos,
ce mă apropie de femeia cu buze de fruct
și trupul înfîpt cu picioarele-n pământ
ca o statuie de zeiță plecată la plimbare
între ziua de ieri și cea de mâine
cu mâinile căutând să-și apropie
toate visele căzute pe umerii goi.

Mi s-au înroșit degetele a nesimțire
peste sânii ei plini de orgolii
dar n-a manifestat niciun gest,
ba mai mult le apăsa mai tare.

N-am înțeles de ce îmi recita poezia știută
cu prea puține cuvinte,
era o invitație pe care am trecut-o cu vederea
din lipsă de inspirație.

Se lăsa seara, cu o mantie gri
ne-a înfășurat și păseam printr-o peșteră
unde-și făcuse casă ecoul,
noaptea venea c-un surâs din ce în ce mai rece
și atârnam unul de altul în balans
de catedralele timpului
care nu se opreau nici să respire
aerul rarefiat al adevărului
căzuti în genunchi pe pietre de granit
la poarta raiului.

Doamne ai grije să nu ne pierdem
până nu intrăm înlăuntru
și să rămâi cu noi.